

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.023 van 25 november 2015
in de zaak A. 213.199/XIV-35.848**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
 Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
 Asiel en Migratie
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Harlekijnstraat 9

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat AnastasiosMoskofidis
kantoor houdend te 3600 Genk
Rootenstraat 21 bus 18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 juli 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 126.105 van 23 juni 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.735 van 13 augustus 2014.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 juni 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die *loco*advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annik Haegeman, die *loco* advocaat Anastasios Moskofidis verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder dient op 15 mei 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’(hierna: de vreemdelingenwet). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 7 maart 2013

ongegrond. De staatssecretaris neemt dezelfde dag tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing houdende inreisverbod.

Op 24 april 2013 stelt verweerder tegen die drie beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 23 juni 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissingen van 7 maart 2013. Dit is het bestreden arrest.

IV Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, van “het beginsel van bewijskracht van stukken, overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskenning van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken” en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij voert aan dat in het bestreden arrest wordt verwezen naar medische attesten waarmee in de aanvankelijk bestreden beslissing houdende weigering van machtiging tot verblijf geen rekening zou zijn gehouden. Zij laat gelden dat deze attesten zich op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing niet in het administratief dossier bevonden en dat de staatssecretaris er dan ook geen rekening mee kon houden. Huidige verweerder heeft pas bij het verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring een aantal medische stukken

gevoegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht als annulatierechter bij de beoordeling van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing geen rekening te houden met stukken waarvan de staatssecretaris bij het nemen van die beslissing nog geen kennis had. De huidige verzoekende partij heeft hier uitdrukkelijk op gewezen in haar nota met opmerkingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht enkel te onderzoeken of de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Volgens de verzoekende partij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing zowel artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet als de materiële motiveringsplicht geschonden.

De verzoekende partij acht tevens de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en het beginsel van de bewijskracht van stukken geschonden omdat de inhoud van de nota met opmerkingen en van de aanvankelijk bestreden beslissing wordt miskend door de verwijzing in het bestreden arrest naar medische stukken waarvan de staatssecretaris geen kennis had bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.

Beoordeling

5. De kritiek in het eerste middel heeft betrekking op het bestreden arrest in de mate dat de beslissing van 7 maart 2013 houdende verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vernietigd.

Bij de beoordeling van beroepen tot nietigverklaring op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, zoals te dezen het geval was, voert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een wettigheidscontrole van de bij hem aangevochten beslissing uit. Indien een schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, mag de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen enkel rekening houden met de gegevens waarover de staatssecretaris beschikte op het ogenblik dat hij zijn beslissing nam.

In het bestreden arrest wordt de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing van 7 maart 2013 houdende verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beoordeeld aan de hand van de door huidige verweerder bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediende stukken 4, 5, 7 en 8. Deze stukken bevonden zich niet in het administratief dossier op het ogenblik dat de voornoemde beslissing van 7 maart 2013 werd genomen en de staatssecretaris had er dan ook geen kennis van bij het nemen van deze beslissing. Hierover bestaat geen betwisting tussen de partijen.

Derhalve mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die medische stukken niet in zijn beoordeling betrekken bij de uitoefening van zijn wettigheidscontrole op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet. Het eerste middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest in zoverre er de beslissing van 7 maart 2013 houdende verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet mee wordt vernietigd.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekende partij werpt in een tweede middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65, 74/11 en 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet, van “de jurisdictionele motiveringsplicht” en van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van

onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven' (hierna: richtlijn 2008/115).

De verzoekende partij voert in een eerste onderdeel aan dat een manifest foutieve, tegenstrijdige of gebrekkige motivering niet voldoet aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht. In het bestreden arrest wordt overwogen dat een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december 2012 is ingetrokken, hetgeen echter manifest onjuist is. Enkel de beslissing van 10 december 2012 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, is ingetrokken op 25 januari 2013. De verzoekende partij merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstrekt in gebreke blijft te verantwoorden op welke gegevens uit het administratief dossier hij zich baseert om te besluiten dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december 2012 zou zijn ingetrokken.

De verzoekende partij voert in een tweede onderdeel aan dat in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekking van de beslissing van de beslissing van 10 december 2012 houdende verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beschouwt als een impliciete opheffing van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december 2012, deze redenering een inbreuk vormt op richtlijn 2008/115 en op de artikelen 74/11, § 1, en 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet. Met de richtlijn wordt een effectieve uitvoering van de verwijderingsbeslissingen beoogd en artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet wordt een inreisverbod voorzien indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De verzoekende partij stelt dat de voornoemde beslissing van 10 december 2012 werd ingetrokken op 25 januari 2013, dus na de gegeven termijn van 30 dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft binnen die termijn van 30 dagen geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december 2012. Volgens de verzoekende partij verandert niets aan de geldigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling nadien in het bezit wordt gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument,

zoals een attest van immatriculatie. Na afloop van dit laatste document is het bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw uitvoerbaar. De verzoekende partij besluit dat de draagwijdte van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de doelstelling van richtlijn 2008/115 worden ondermijnd indien de afgifte van een attest van immatriculatie een eerder bevel om het grondgebied te verlaten ongedaan zou maken.

Beoordeling

7. De kritiek in het eerste middel heeft betrekking op het bestreden arrest in de mate dat de beslissingen van 7 maart 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en houdende inreisverbod worden vernietigd.

De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

In het bestreden arrest wordt het standpunt van huidige verweerder weergegeven dat het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december “is ingetrokken”, gevolgd door het standpunt van de huidige verzoekende partij dat “deze kritiek niet dienstig is omdat dit bevel pas op 15 januari 2013 is ingetrokken”, waarna wordt besloten “dat op het ogenblik van het nemen van deze bestreden beslissingen [van 7 maart 2013] er geen bevel van 17 december 2012 bestond waaraan aan gevolg moest gegeven worden”. Uit deze motivering blijkt duidelijk op grond waarvan de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen tot de vaststelling is gekomen dat er op 7 maart 2013 geen eerder bevel om het grondgebied te verlaten bestond. Verder geeft de verzoekende partij niet aan op welk eventueel verweer dienaangaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou hebben geantwoord. Zij maakt geen schending van de bepalingen betreffende de jurisdictionele motiveringsplicht aannemelijk. Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

8. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 74/11, § 1, en 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet, voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “de intrekking van de beslissing d.d. 10.12.2014 houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet beschouwt als een impliciete opheffing van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.12.2012”.

In het bestreden arrest wordt nergens melding gemaakt van een “impliciete” opheffing van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december 2012. Zoals bij de behandeling van het eerste onderdeel van het huidige middel is vastgesteld, hebben de beide partijen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat het bevel van 17 december 2012 is ingetrokken, volgens de huidige verzoekende partij pas op 15 januari 2013, en heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daaruit besloten dat er op het ogenblik van het nemen van de bij hem aangevochten beslissingen dus geen bevel van 17 december 2012 bestond waaraan gevolg moest worden gegeven. De kritiek van de verzoekende partij staat bovendien haaks op het standpunt dat zij zelf voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingenomen. Voor zover ontvankelijk, mist het tweede onderdeel van het tweede middel feitelijke grondslag.

V. Rechtsplegingsvergoeding

9. De verzoekende partij vraagt met een tijdig ingediende vereffeningnota de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van verweerder.

10. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerdewetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omkledebeslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koningvoorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordelinghoudt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om hetbedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

[...]”

Te dezen geniet verweerder juridische tweedelijsbijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van verweerder als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot het bedrag van 140 euro. De verzoekende partij toont geen “kennelijk onredelijke situatie” aan die het verantwoordt van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 126.105 van 23 juni 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig november tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques